

SASKIA M.N. OUDSHOORN

Liefde
in
Milaan

Saskia M.N. Oudshoorn bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Gelukserie

Recept voor geluk

Breekbaar geluk

Grenzeloos geluk

Foodtruck Fiësta

In de ijskast

Een ijskoude klus

Meisje met het ijsje

Saskia M.N. Oudshoorn

Liefde in Milaan

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020546118

NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Gaby Berendsen, Studio Font

www.saskiaoudshoorn.com

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Met dank aan Margo, Margot, Liliën en al die
lieve vriendinnen online of in het 'echt' die me
aanmoedigen om vooral te blijven schrijven en me
helpen wanneer het nodig is. Ik hou van jullie.

To love is risky.
Not to love is foolish.
Maxime Lagacé

Toeval bestaat niet

1

‘Hé, waar blijft mijn berenklauw,’ gilt de puisterige puber die onderuitgezakt in een hoek van de snackbar meer onder dan aan een tafeltje hangt.

In gedachten sla ik hem met de vaatdoek om de oren. Ik ben geen ‘Hé’. ‘Nog een minuut, dan is hij klaar,’ zeg ik en ik veeg met grote halen van het vaatdoekje een patatje en een klodder mayonaise met rauwe ui erin van de tafel naast hem af. Als het niet zo treurig en onbeschoft was, zou ik bijna moeten lachen om het ongeduld van het merendeel van de klanten die hier komen. Ze lijken weinig anders in hun leven te doen te hebben dan de vette bende die we hier verkopen gedachteloos wegschrokken en tegelijkertijd hier op de gratis wifi op hun mobiel naar filmpjes kijken en er hinnikend bij lachen.

Ik spoel het doekje met heet water uit en trek de frituurmand uit het vet. Mijn weekend. Berenklauwen, frikandellen, kroketten, patat en ijs. Wat een treurig leven heb ik eigenlijk. Ik moet niet te veel terugdenken aan hoe mijn leven er een paar maanden geleden uitzag, want dan ga ik mentaal weer twee stappen achteruit in plaats van de kleine stappen die ik voorzichtig voorwaarts maak. Met wilde bewegingen schud ik een zak diepvriespatat in de bak naast de frituur leeg en mijn gedachten dwalen toch weer af. Ik had alles en het leek zo gewoon. Zo heerlijk vanzelfsprekend. Een baan, een mooi, nieuw huis, Emiel,

een lieve vriend die van me hield – dacht ik toen nog. Het enige wat ontbrak, was een huwelijksaanzoek.

Voor de zoveelste keer rol ik met mijn ogen als ik terugdenk aan hoe naïef ik was. Zijn avonden overwerken, de zakenbesprekingen met overnachtingen in het weekend. En ik maar denken dat het voor onze toekomst samen was. Emiel en ik hadden afgesproken de eerste paar jaar keihard te werken en een stuk van de hypotheek van onze nieuwbouwwoning af te lossen. Als het ons gegeven was om ooit kinderen te krijgen, dan kon ik misschien een of twee dagen in de week minder gaan werken.

O ja, meneer was hard aan het werk in het weekend. Vooral horizontaal. Terwijl ik de was deed, het huis schoonmaakte, ons bed verschoonde en met een uitgebreide maaltijd geduldig op hem wachtte totdat hij thuiskwam, lag hij de bedden in de mooiste hotels te bevuilen. Van óns spaargeld. En niet in zijn eentje. Iris, zijn nieuwe stagiaire heeft een hoop van hem geleerd, meer dan hoe ze met het boekhoudprogramma van het kantoor moet werken.

Met een klap zet ik het plastic bakje met de berenklaauw en een vette klodder mayo voor de jongen neer. Zijn ogen gaan voor een tel van het scherm van zijn telefoon, naar zijn snack en dan naar mij.

‘Moet je ongesteld worden of zo? Je hoeft niet zo met mijn eten te gooien.’ Hij stopt zijn mobiel in de zak van zijn jack en pakt de berekclauw uit het bakje om hem nog eens lekker in de saus te dopen.

Ik stop mijn handen in de zakken van het schort en druk mijn nagels in mijn handpalmen om de neiging om hem een klap te verkopen te onderdrukken. Op mijn hakken draai ik om en ik ga weer achter de toonbank staan. De coronacrisis ligt pas een paar maanden achter ons, maar het is ongelooflijk hoe snel de

tolerantie en liefde voor de medemens weer verdwenen zijn.

De volgende klant is een schattig, klein meisje met blonde vlechtjes. Haar overduidelijk trotse vader staat achter haar. Hij legt een euro in haar uitgestoken handje. ‘Hier Lizzy, vraag maar aan de mevrouw of ze een ijsje voor je wil maken.’

‘Lizzy, wat een leuke naam is dat. Nou, mevrouw, zegt u maar wat ik voor u kan maken.’

Ik beantwoord over haar hoofd de glimlach van Lizzy’s vader.

Ze gaat op haar tenen staan en legt de euro op de toonbank. ‘Mag ik een softijsje, alstublieft.’

De man kijkt vertederd naar zijn dochttertje en legt een hand op haar haartjes. ‘Goed zo, lieverd.’

De knoop in mijn maag trekt aan. Ik wil dit ook. Een liefdevol gezin is verder weg dan ooit.

Ik draai het hoorntje vijf keer rond onder de straal roomijs en geef haar een veel groter ijsje dan ze voor die euro normaal gesproken zou krijgen. Kwistig sprenkel ik er gratis felgekleurde spikkels overheen. ‘Alseblieft, Lizzy.’ Met een glunderend gezicht pakt ze het hoorntje van me aan. ‘Dank u wel.’

Ik reik haar vader een stapel servetjes aan. ‘Die heeft ze waarschijnlijk wel nodig.’

Door dit soort klanten hou ik het hier uit, anders was ik allang gillend weggehoud.

Het is al donker wanneer ik die zaterdagavond thuiskom. Ik draai de sleutel in het slot om en stap de kleine gang binnen. De geur is bedompt. De vorige eigenaar van deze flat had een oude bouwvier, vertelde mijn buurvrouw die de halve dag uit het raam hangt me. Hoe vaak ik ook alles grondig schoonmaak, de geur van natte hond lijkt zich in iedere centimeter van dit kleine appartement genesteld te hebben. Ik steek een geurkaars aan en plof op de tweedehands Ikea-bank neer. Eigenlijk moet

ik eerst gaan douchen, anders dringt de frituurlucht die in mijn kleren, in mijn haar en iedere porie van mijn huid zit, ook nog in de bekleding van mijn bank.

Emiel heeft, naast ons huis, ook vrijwel alle meubels gehouden. We hadden alles nieuw aangeschaft toen we een jaar geleden verhuisden naar ons nieuwbouwpaleis. Een immense eettafel met acht leren stoelen, een grote L-vormige bank met een lounge-gedeelte, op verzoek van meneer een veel te grote flatscreen die de hele kamer voortdurend in een lichtshow veranderde, een op maat gemaakte kamerbrede boekenkast. Het kon niet op.

Ik kijk de kamer rond. Als ik enkel de bank meegenomen had, zou ik al geen stap meer kunnen verzetten in dit hok. De keuken, woonkamer en slaapkamer zijn net zo groot als onze woonkamer met uitgebouwde erker was. Ik sta op en heen naar de ruimte die de benaming badkamer niet verdient. Boos smijt ik mijn kleren in de wasmand en ik stap de douchecel in. Het douchegordijn plakt koud tegen mijn lijf als ik de kraan aanzet. Ik wil niet gaan huilen, maar als vanzelf komen de tranen. Zodra het kan, ben ik hier weg, beloof ik mezelf. Ik zal keihard knokken voor een betere toekomst. For me, myself and I.

2

Het was allemaal begonnen tijdens de crisis met het virus dat ons land in de greep hield. We realiseerden ons opeens weer wat belangrijk was: de liefde voor familie, goede vrienden die elkaar hielpen waar ze konden, het zorgen voor een ander, een vertrouwde thuisbasis. De dingen die het leven de moeite waard maken, werden pijnlijk duidelijk. We moesten alleen gedwongen worden om stil te staan om het te zien, en die maanden dwong de wereld ons daartoe.

Emiel en ik werkten allebei thuis en 's avonds keken we naar alle leuke series die op Netflix te vinden waren. Ik had meer tijd om uitgebreid te koken en ik dacht echt dat we na de hectische en stressvolle maanden die achter ons lagen met de verhuizing, het klussen en inrichten van het huis en ons werk dat veel van ons beiden had gevraagd, nu weer aan een opwaartse lijn van onze relatie konden werken. Eindelijk weer qualitytime met z'n tweeën. Samen konden we de wereld en het virus aan.

En opeens was het over. We lagen naast elkaar op de bank en keken naar een aflevering van *Outlander*. De koffie met de versgebakken cake die ik die dag had gemaakt stond voor ons op tafel. Ik hoorde een diepe zucht naast me. Emiel ging rechtop zitten en schraapte zijn keel. Zomaar, zonder waarschuwing of voortekenen.

‘Anneloes, ik moet je iets vertellen.’ Naast me klonk een weer

een kuchje. Hij sprak mijn volledige naam uit en ik wist het. Normaal noemde hij me Loe of schatje of liefje.

‘We moeten wat bespreken.’

Meneer vond dat hij te gebonden was, hij wilde de wereld nog gaan ontdekken, bla, bla, bla. De loser. Er was niets te bespreken, de beslissing was al genomen. Er was geen ‘we’ meer. En opeens viel het kwartje. De keren dat hij zijn telefoon meenam naar de wc of bij het wegbrengen van het vuil veel langer wegbleef dan nodig was voor het proppen van een paar vuilniszakken in de ondergrondse container. De gesprekken in het kantoor dat hij in de logeerkamer opgezet had, die stilvielen als ik binnenkwam met zijn koffie.

Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik hem al die tijd dat het zich onder mijn neus afspeelde, nog zo liefdevol verzorgde ook. Wat zullen ze om mij gelachen hebben.

De weken daarna waren afschuwelijk. We zaten nog steeds in een intelligente lockdown (wie verzint die termen?) en we waren tot elkaar veroordeeld. De begane grond was mijn terrein, Emiel had de bovenverdieping tot zijn beschikking. We hadden vaste tijden voor het gebruik van de badkamer en de keuken. Communiceren ging voornamelijk via WhatsApp – iedere keer dat we in levenden lijve wat tegen elkaar zeiden, werd het onvermijdelijk een woordenwisseling. Ik heb me nog nooit zo vreselijk en opgelaten gevoeld. En zoveel paracetamol gesnoept. Knetterende koppijn kreeg ik ervan. Van het ene moment op het andere, waren we vreemden voor elkaar die gedwongen onder één dak moesten blijven wonen.

En op een mooie dag in de zomer kondigde de minister-president begeleid door de enthousiaste bewegingen van een gebarentolk op televisie aan dat we weer gewoon naar buiten konden als en wanneer we dat wilden, dat de restaurants en bioscopen

en sportscholen weer opengingen en dat we geen afstand meer hoefden te houden. Het virus buiten was verslagen. Het ziekmakende element binnen nog niet.

Op diezelfde avond had meneer het gore lef om te vragen of ik misschien naar een ander huis wilde gaan uitkijken. ‘Met mijn salaris kan ik de hypotheek betalen. En jouw deel uitkopen.’

Een nieuw servies moest hij in ieder geval ook kopen. De Wedgwoodborden die hij van zijn moeder bij ons samenwonen gekregen had, en die ik toch afschuwelijk vond, heb ik een voor een naar zijn hoofd gegooid.

Ik haatte mezelf omdat hij mij zo kon laten voelen. Ik haatte de Anneloes die ik de afgelopen tijd geworden was. Ik was een deel van een slecht duo geworden, in plaats van de sterke, zelfstandige vrouw die ik was voordat ik hem ontmoette. Ik haatte Emiel om wat hij me aandeed.

Jammer genoeg had hij op één punt wel gelijk: Ik kon de hypotheek van ons huis onmogelijk alleen betalen. Zo lang werkte ik nog niet bij het reclamebureau en ik moest al blij zijn dat ze me niet ontsloegen vanwege de crisis. Naar loonsverhoging kon ik voorlopig fluiten.

Alles wat ik met zoveel zorg uitgezocht had, waar ik stad en land voor afgelopen had: de perfecte tafel, de stoelen die er precies onder pasten, de keuken met het beste van het beste dat er op het gebied van apparatuur te vinden was en die mijn vader op zijn vrije avonden ingebouwd had: ik moest alles achterlaten. Het enige wat op korte termijn met een urgentieverklaring beschikbaar was, was dit appartement in ‘De Echtscheidingsflat’. Zo noemden we deze flat van twaalfhoog bij ons in het dorp gekscherend. En nu woonde ik er zelf.

Emiel kon het nog net – met frisse tegenzin – opbrengen om mijn kleding en de persoonlijke spullen die ik mee kon nemen,

te helpen verhuizen. Met mijn mooiste jurk aan, vers van de kapper en uitgebreid in de make-up had ik Emiel met mijn stralendste gezicht ontvangen toen hij voor de allerlaatste keer een doos met spullen kwam brengen in de flat waar ik gedwongen werd te wonen.

‘Ja, ik ga zo uit,’ had ik nonchalant geantwoord toen hij me met grote ogen aankeek, maar nadat de deur voor de allerlaatste keer achter hem in het slot was gevallen, zakte ik als een zielig hoopje mens op het goedkope linoleum ineen. De tranen die ik zo dapper had binnengehouden iedere keer dat ik hem zag, welden op. Ze bleven stromen totdat mijn huid ruw was van het zilte vocht. De veel te dure mascara die ik me eigenlijk niet meer kon veroorloven, was verre van waterproof. Ik voelde me afgewezen en vooral heel zielig. Woede was zoveel beter dan liefdesverdriet, maar ook de energie die woede kostte, was niet eeuwig op te brengen.

De laatste keer dat ik Emiel zag, was bij de notaris. Om een of andere vage reden was ons huis veel lager getaxeerd dan ik bedacht had en in plaats van dat ik wat geld aan de verkoop overhield, werd ik tot overmaat van ramp nog met een restschuld opgezadeld ook. Ik dacht dat ik hem niet méér kon haten dan ik al deed, maar het was toch mogelijk. De notaris keek me met een meelijdende blik aan. Het liefste was ik ter plekke door de grond gezakt.

In de auto die we samen gekocht hadden, zat Iris de stagiaire op Emiel te wachten. Ze zat onderuitgeschoven, maar haar getoupeerde, door de peroxide mishandelde veel te blonde haar kwam nog boven het raam van de deur uit.

Voorzichtig sloop ik dichterbij. Met haar rug leunde Iris tegen de deur, haar ogen waren gesloten. De zon scheen op haar veel te perfecte gezichtje. Ze was misschien net twintig, veel ouder

kon ze niet zijn. Prachtig opgemaakt, slank, smaakvolle kleding. Hij had me in ieder geval niet voor een slons ingeruild.

Ik beende op de auto af en trok het portier open. Ze kukelde met in de lucht maaiende armen naar achteren en viel met haar perfecte achterste op straat. Een nagel brak toen ze voor houvast naar de deurgreep klauwde.

Emiel kwam net het kantoor uit wandelen met de map met papieren onder zijn arm en vloog bezorgd op haar af. ‘What the fuck doe je, Anneloes?’ Hij smeed de map papieren op de voorstoel.

‘Ik wilde haar even veel sterkte wensen met haar nieuwe relatie. Ze zal het nodig hebben,’ zei ik liefjes.

Madame de stagiaire krijste de longen uit haar lijf. Emiel hees haar snel met zijn handen onder haar oksels omhoog, een vernietigende blik mijn richting uit vurend.

Het gaf een beetje voldoening. Een heel klein beetje.

3

Naast mijn werk op het reclamebureau, heb ik een weekendbaantje in de snackbar erbij genomen. Zwaar onderbetaald, maar ik wil zo snel mogelijk van de schuld en alle herinneringen aan de overspelige hond af. Af en toe, en meestal op de momenten dat ik ze het minst kan gebruiken, overvallen me de gedachten aan de gelukkige jaren die Emiel en ik samen hadden. Dácht te hebben. De breuk en zijn ontrouw werpen een schaduw over ons gezamenlijke verleden.

Ik probeer altijd maar bezig te zijn, en dat ben ik ook, met twee banen en een huishouden dat ik nu helemaal alleen moet doen. Godzijdank is het een minihuishouden, het enige voordeel van het poppenhuis waar ik nu in woon. Op de zeldzame momenten dat ik niets omhanden heb, duw ik die constant malende gedachten zo snel mogelijk weg door een verlamvend koude douche te nemen of iets ingewikkelds te gaan bakken in het ieniemienie keukentje. Ik heb Emiel ontvriend en uit mijn leven verwijderd waar mogelijk – jammer genoeg zit er geen deleteknop in mijn hoofd.

Sinds Emiel me vertelde dat de stagiaire mijn plek in ons huis ging innemen en zij blijkbaar kunstjes kan die ik niet kon, blijf ik ver uit de buurt van mannen. Ik ben er klaar mee. Geen polonaise aan mijn lijf, geen gedoe, geen gezeur. Geen teleurstellingen meer. Geen valse verwachtingen.

De afgelopen weken heb ik zo'n beetje alle vrouwenseries op Netflix erdoorheen gejaagd die Emiel tijdens de lockdown geweigerd had te kijken. Ik heb overigens wel gewoon met hem meegekeken naar *The Walking Dead* en zo'n beetje iedere bloederige maffiaserie die er te vinden was.

De keuken en de badkamer zijn van boven tot onder met militaire precisie gesopt. De kruidenpotjes in het nieuwe kruidenrek zijn gevuld, staan op alfabetische volgorde en mijn boeken zijn in de Billy-boekenkast op kleur gesorteerd. De foto's van Emiel zijn verscheurd, die van mij zitten netjes in mapjes. Ik heb mijn kleding uitgezocht en gecategoriseerd, opgevouwen en opgerold voor ik alles in de bescheiden kledingkast heb gestopt die de vorige bewoner had laten staan. De kleding die ik niet meer nodig had, heb ik vriendelijk bedankt voor de bewezen diensten, voordat ik ze in een vuilniszak propte. Ja, ook de serie van Marie Kondo had ik op Netflix helemaal gekeken. En nu ben ik aan een onlinecursus handlettering begonnen. Alles om niet te hoeven nadenken. Leuk kaartje nodig? Vraag het Anneloes.

Sinds kort zit ik op Tinder. Althans, ik ben zelf niet actief, maar mijn vriendinnen vonden het hoog tijd dat ik weer aan de man gebracht werd. Voor mij was een paar maanden na de breuk met Emiel te snel om mijn vertrouwen in het mannelijk ras te herstellen. Als dat überhaupt met Tinder mogelijk is. Ik vraag het me serieus af. Volgens mij wordt het alleen maar erger, mijn vriendinnen beweren – zoals gebruikelijk – het tegendeel. De overige leden van de Spice Girls konden het niet meer aanzien. Of ze zijn mijn klaagverhalen over Emiel zat, dat kan ook. Het plan om mij weer aan de man te brengen was geboren.

Óf ze beleefden via mij hun stiekeme verlangen om gezellig op een datingsite alias mannelijk-vleeskeuringsplatform rond

te snuffelen, wie zal het zeggen? Ze trokken zich van mijn bezwaren om mij in de virtuele vitrine te zetten, in ieder geval bar weinig aan.

De lol die ze hadden toen ze tijdens een van onze tweewekelijkse etentjes mijn profiel aanmaakten, is bijna gênant te noemen. Blijkbaar is mijn leven in foto's een aaneenschakeling van hilarische momenten. Lichtelijk beschaamd plukte ik een zompige champignon van mijn pizza en zakte onderuit op de bank, hopend dat ik op magische wijze uit de pizzeria kon verdwijnen. Net zoals ik deed toen ik klein was. Onopvallend tussen de bank en de tafel glijden en aan de wandel gaan. Zo grappig vond ik het allemaal niet wat er gebeurde met mij en met mijn leven.

Van volwaardig lid van de Spice Girls – we noemden ons zo sinds de universiteit omdat we vonden dat we allemaal wel heel in de verte iets weg hadden van een van de vijf dames – was ik gereduceerd tot hun 'project'. Evy, Lucy, Jasmijn en Dorien. Ze hadden allemaal een min of meer vaste relatie. Behalve ik. Anneloes. Loe – de Sporty Spice. Van het fanatieke sporten is niet veel over. Emiel en ik tennisten en liepen samen hard. In mijn uppie tennissen is sowieso best lastig. Hardlopen lukt me wel: als ik 's avonds in het donker in mijn eentje ga joggen, ga ik steeds sneller hollen. Leuk is anders.